

Timothée de Fombelle

ALMA

De storm steekt op

Illustraties
François Place

Vertaald door
Lies Lavrijsen

Lannoo

De vertaler ontving voor dit boek een projectbeurs van Literatuur Vlaanderen.

Dit boek kwam tot stand met de steun van het Centre national du livre.

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025

ISBN 978 90 209 7935 0

D/2025/45/465

NUR 283/284

Oorspronkelijke titel: *Alma – Le vent se lève*

© Gallimard Jeunesse, 2020

Tekst: Timothée de Fombelle

Illustraties: François Place

© Vertaling: Lies Lavrijsen

© Nederlandse editie: Uitgeverij Lannoo nv, 2025

Vormgeving cover: Studio Lannoo (Nele Reyniers)

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

‘Loop de bloemen in de bomen maar achterna.
Alleen de bloemen in de bomen.
En als ze verdwenen zijn,
ben je waar je wilt zijn.’

Toni Morrison, *Beminde*

De Bezige Bij, Amsterdam, 2020, vert. Nettie Vink, p. 146

DEEL EEN

I

Sommige leeuwen zijn al koning

Er staat een zebra zonder strepen in het gele gras. In zijn schaduw liggen twee kinderen.

‘Moet je kijken hoe groot hij is.’

Ze heet Alma. Ze praat tegen haar broertje dat naast haar ligt.

‘Kijk!’

Ze liggen op hun rug, dicht tegen elkaar aan in deze eindeloze savanne. Telkens als de zon een eindje opschuift, zet het dier een stap opzij zodat de kinderen in zijn schaduw blijven. Ze kijken naar hem en lachen. Alma moest eens weten hoe vaak ze later zal terugdenken aan de prille onschuld van haar broertje naast haar, aan zijn klaterende lach.

‘Zie je wel. Ik had het je gezegd. Je geloofde me niet’, zegt Alma.

De jongen antwoordt niet. Alle zebra’s in de vallei zijn klein, gestreept, schuw. Deze is heel groot, zelfs als je op je tenen gaat staan en je je hand zo hoog mogelijk boven je hoofd houdt, komt hij erbovenuit. Hij draagt een leren riem om zijn hals. Hij heeft geen strepen en hij staat daar maar, rustig, alsof hij over hen waakt. Hij is helemaal niet bang.

‘Waar heb je hem gevonden?’ vraagt Lam.

‘Ik heb hem niet gevonden. Hij heeft ons gevonden.’

Haar broertje zwijgt, zijn ogen glanzen.

‘Waar denk je aan?’ vraagt Alma.

Stilte. Hij denkt na.

‘Ik probeer te bedenken of ik ooit een mooiere dag heb meegemaakt’, zegt Lam.

Alma glimlacht. Even daarvoor heeft ze hem laten zien hoe je op de rug van het dier klimt. Ze hield zich vast aan de leren riem. Haar broer ging achter haar zitten, met op zijn hoofd de blauwe muts die hij nooit afzet. Toen ze op de bomen af galoppeerden, stoven de gazelles als vlinders uit elkaar. Daarna hadden ze zich allebei op het gras laten glijden, verdwaasd van geluk.

‘Hij heet Nevel’, fluistert Alma.

‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat hij helemaal wit is.’

‘Mag je nieuwe dingen zomaar een naam geven?’

Trots antwoordt ze: ‘Ja. Welke naam je maar wilt.’

Maar Alma weet heel goed dat het laatste nieuwe ding dat hier in de vallei is verschenen, vóór Nevel met zijn witte vacht, haar broertje zelf was. Ze was toen drie, en sinds zijn geboorte is er niets nieuws meer aan de horizon opgedoemd.

De vallei is aan alle kanten afgesloten door kliffen. Het is er mooi en warm, een paradijs. Net een reusachtige handpalm vol grasland, bomen en wilde dieren. Een open hand die alles geeft wat ze nodig hebben om van te leven: eten, sterrenhemels, grappige aapjes tussen de takken. De vallei geeft stortregens waar ze poedelnaakt in rondrennen, middagdutjes knus tussen hun ouders in, en hoog gras dat buigt voor de langskomende leeuwen of voor de wind.

Maar buiten deze afgeschermd, gesloten wereld bestaat er niets voor hen. Eén gezin, eentje maar, in een onmetelijke vallei. Nooit eerder is er iets geweest dat van ergens anders kwam, zodat je er een nieuwe naam voor kon bedenken. Behalve wolken, maar die kun je moeilijk allemaal een naam geven.

En toen opeens was Nevel er. Hij zweeft boven hun hoofden als een spookverschijning. Precies een jaar geleden zag Alma hem voor het eerst. Hele dagen heeft ze toen met haar boog over haar schouder in haar eentje door de vallei gezworven, om hem terug te vinden en zeker te weten dat ze hem niet had gedroomd.

Stapje voor stapje lukte het haar om dichterbij hem te komen. Maandenlang vertelde ze het aan niemand. Ze hield hem voor zichzelf.

‘Nevel!’ roept Alma.

Nevel buigt zijn voorhoofd en zijn zachte ogen naar haar toe.

‘Geef hij antwoord?’ vraagt Lam.

Ze liggen nog altijd languit in het gras. Alma rolt glimlachend op haar zij, waardoor er een zwerm kleine vogeltjes opvliegt. Ze draait zich weg van haar broertje.

‘Waar komt hij vandaan?’ wil Lam weten. ‘Van daarginds?’ Stilte.

‘Zeg op, Aam.’

Hij noemt zijn zus Aam. Aam, met een slepende stem, zoals wanneer je je ogen sluit om iets te proeven wat je heel lekker vindt.

‘Komt hij van daarginds? Toe, Aam, vertel.’

Het jongetje heeft zich nu ook omgerold, achter haar rug. Opnieuw vraagt hij: ‘Aaam... Waar komt hij vandaan?’

Zelfs in het paradijs moet je verhalen vertellen, andere werelden verzinnen waar kinderen van kunnen dromen. Dus heeft Alma voor haar broertje het land van daarginds bedacht. Elke avond vertelt ze hem daarover. Ze heeft er zwarte bloemen in verzonnen, meisjes die naar gebrande suiker ruiken, grasvlaktes waar vonken uit opstijgen in het donker, gevleugelde huizen zo hoog als kliffen. Ze zegt *daarginds* in de taal van hun moeder, de taal van verhalen en liedjes.

Maar toen gebeurde er iets wat ze niet had zien aankomen en wat haar een beetje bang maakt. Haar broer heeft zijn hut gebouwd in die fantasiewereld. Beetje bij beetje is Lam in het verzonnen land gaan wonen. Al maanden denkt hij nergens anders meer aan, dag en nacht.

Hij wil niet meer terugkomen.

Lam hoort zijn zus zachtjes neuriën. Haar glimlach klinkt door in haar stem. Ze vindt het fijn om de koningin te zijn van het land dat ze voor hem bedenkt. Ze vindt het fijn om mooie, spannende verhalen te vertellen, die van haar lippen rollen zonder dat ze zelf goed weet waar ze vandaan komen.

De tijd verstrijkt. De hemel zakt lager, wordt donker. Boven hen blijft Nevel roerloos staan. Er zit een vogeltje met een zilveren snavel vlak bij zijn oog en hij wil het niet laten schrikken. Hij knippert niet eens met zijn wimpers.

Alma neuriet nog altijd, met haar mond dicht om haar geheimen binnen te houden.

‘Hou op...’ smeekt Lam. ‘Hou op, alsjeblieft...’

Alma zwijgt abrupt. Ze voelt een lichte huivering achter haar rug. Het klinkt als de bomen die hun takken uitschudden na de regen.

Haar broertje huilt.

‘Lam...’

Ze draait zich om en drukt haar voorhoofd tegen dat van hem. Hun neuzen passen precies onder elkaar. Hun gezichten vormen een volmaakt geheel. Je kunt niet meer zeggen van wie de tranen zijn.

Daarom denkt Alma dat ze altijd samen zullen blijven. Ze heeft ook nog een oudere broer, Soem, van wie ze zielsveel houdt, maar de kleine Lam is haar andere helft.

Hij is trouwens gestopt met huilen zodra hij haar huid tegen de zijne voelde.

‘Komt hij van daarginds?’ vraagt Lam nog eens. En dan: ‘Neem je me daar een keer mee naartoe, Aam?’

Er valt een lange stilte.

Daarna vraagt hij: ‘En wij? Waar komen wij vandaan?’

Alma geeft geen antwoord. Het enige wat ze weet is dat ze hier geboren is, dertien jaar geleden. Ze is in alle vrijheid opgegroeid in deze weidse savanne, met haar ouders en met Soem, en na een tijdje ook met Lam.

De enige grens aan hun vrijheid is de wet die hun vader steeds herhaalt, terwijl hij hen strak aankijkt: niets of niemand mag deze vallei in. Of uit. Als hij dat zegt, is zijn blik een zwarte pijl. Zo kent ze hem niet. Het maakt haar bang. Daarom heeft ze al die tijd niemand over Nevel verteld. Want ze heeft hem voor het eerst gezien op een ochtend dat het pijpenstelen regende en hij kwam duidelijk van ergens anders, met die ijzeren maantjes onder zijn poten en die leren halsriem.

Alma en Lam blijven onbeweeglijk liggen luisteren naar het gezoem van de wespen waar Nevel met zijn staart naar slaat. Uiteindelijk maakt het jongetje zich los. Hij draait zich van zijn zusje af.

‘Gaat het weer?’ vraagt Alma.

Maar Lam is er al niet meer, niet echt. Hij klemt zijn blauwe muts in zijn hand. Liggend op zijn rug bestudeert hij de zebra zonder strepen, wit als de ochtendnevel.

Nee. Het is geen zebra. Hij is slanker, groter, met langere manen. Wie weet was hij gisteren nog daarginds, speelde hij in het vonkende gras. Lam staart naar Nevels vochtige oog. Hij zou erin willen duiken, naar de overkant, om eindelijk te zien wat er buiten de vallei is.

Dan begint het te regenen. De druppels knetteren op het gras en op de warme aarde. Het is alsof ze op hete kooltjes vallen. De eerste bui van het regenseizoen. De komende manen

zal er genoeg water uit de hemel vallen voor de rest van het jaar. Liggend op hun rug sperren Alma en Lam hun mond om als eerste een druppel van deze weldadige regen op hun tong op te vangen.

Maar al gauw komen ze overeind, want het gaat steeds harder gieten. Ze rapen hun lange bogen op uit het gras. Aan het gekromde hout bungelt een pijlkoker.

In de verte rennen antilopen in de richting van de bosrand. Nevel huivert alsof hij uit een droom ontwaakt.

‘Hier blijven, Nevel! We komen morgen terug.’

Ze leggen elk een wang tegen zijn hals om afscheid te nemen. Het dier rilt opnieuw, van plezier of van de kou.

Op een andere regendag, een jaar eerder, is Nevel ontsnapt uit een wereld waar dit soort momenten niet bestonden, waar vrijheid zelfs geen herinnering meer was, waar er hielen in zijn flanken werden gedrukt om hem achter vluchtende mensen aan te jagen die naar angst roken. Hier heeft hij een wereld ontdekt met de geur van aarde, vredig en vol vreugdekreten van kinderen die door de regen naar huis rennen.

Maar diep in zijn hart weet hij al dat hij binnenkort terug moet.

‘Je zegt niets over Nevel. Afsproken, Lam? Tegen niemand.’

Lam rent naast haar voort, verblind door de regendruppels. Het touw van hun boog loopt als een schuine streep over hun rug.

‘Beloofd?’

Hij antwoordt niet. Hij glimlacht. Hij weet wat hem te doen staat. Hij heeft een plan. Hij is trouwens al tien. Tien grote regens, niet meer of niet minder. Als dieren zo oud zijn, jagen ze allang in hun eentje en sommige leeuwen zijn al koning.